

Tord, *Turdus philomelos*

Un interessant treball d'Antoni Barceló, (2009) aporta multitud de dades d'interès, de les quals n'exposam algunes: el nombre de llicències per hectàrea a les Illes per exemple, és de 4,72. De les 17 autonomies, sols ens trobam davant Madrid, amb una taxa de 4,77. Ambdues tenen una gran densitat poblacional. Les Illes idò, són la segona comunitat amb més caçadors per hectàrea, xifra que, a

més, augmenta: entre 1995 i 2009 creixé un 7% el nombre de caçadors a la part forana de Mallorca. Pel que fa a percentatge de població caçadora a les Illes, arribaria al 3%. La comparació respecte al conjunt d'Europa (amb un 1,2%) indica que ens trobaríem bastant per sobre de la mitjana mediterrània (Xipre, Grècia, Malta, Portugal, França, Espanya i Itàlia) que tendria un 2%. Molt lluny se situa la

regió Bàltica (Letònia, Lituània, Estònia i Polònia) on sols un 0,4% caça. Per contra als països nòrdics estarien per sobre, amb 4 de cada 100 persones caçadores, que arriben al 8,4% a Irlanda. La densitat més gran d'Europa es registra a Malta amb 47,4 caçadors per km², el que multiplica per 10 la taxa de les nostres illes. Recordem que Malta té la mida del terme de Llucmajor. Allà, una de cada 27 persones caça.

A les Illes Balears es caça molt o poc? hi ha massa caçadors, pocs? és assumible el seu impacte sobre les diverses poblacions cinegètiques? i sobre d'altres no cinegètiques? es gestiona la caça d'una forma científica o política? quin és el criteri que regula l'ordre de vedes? ha de canviar? Correspon al curiós lector d'Es Busqueret cercar-les, si ho vol, i si pot. •

(*) Xibiu: xiulet que es posa a la boca i serveix per imitar cants i reclams de tords (Mallorca). () El Xibiu, segons el DCVB, també és un enginy per caçar tords consistent en un arbust o conjunt de branques amb ramera, que es posa entre la ramera d'un arbre més gran, i conté diversos brins d'espart enviscats; el caçador atreu amb un reclam els tords, els quals es llancen damunt l'arbre i queden agafats (Mallorca).

Bibliografia:

Barceló Adrover, Antoni. La caça a Mallorca. Mallorca: Conselleria de medi Ambient del Govern de les Illes Balears, 2009.

Els Tords, aucells d'hivern. Conselleria de Medi Ambient, 2002.

Revista Trofeo, Madrid, núm, 402 (2003).

Olaizola. I. Más de 26.000 cazadores abrirán la temporada de caza menor mañana. Diario de Mallorca. 11 octubre 2008.

RAFAEL MAS

I aquí, què hi veus?

Què ens diuen els detalls de la imatge sobre aquest aucell?

Per **Pere J. Garcias**

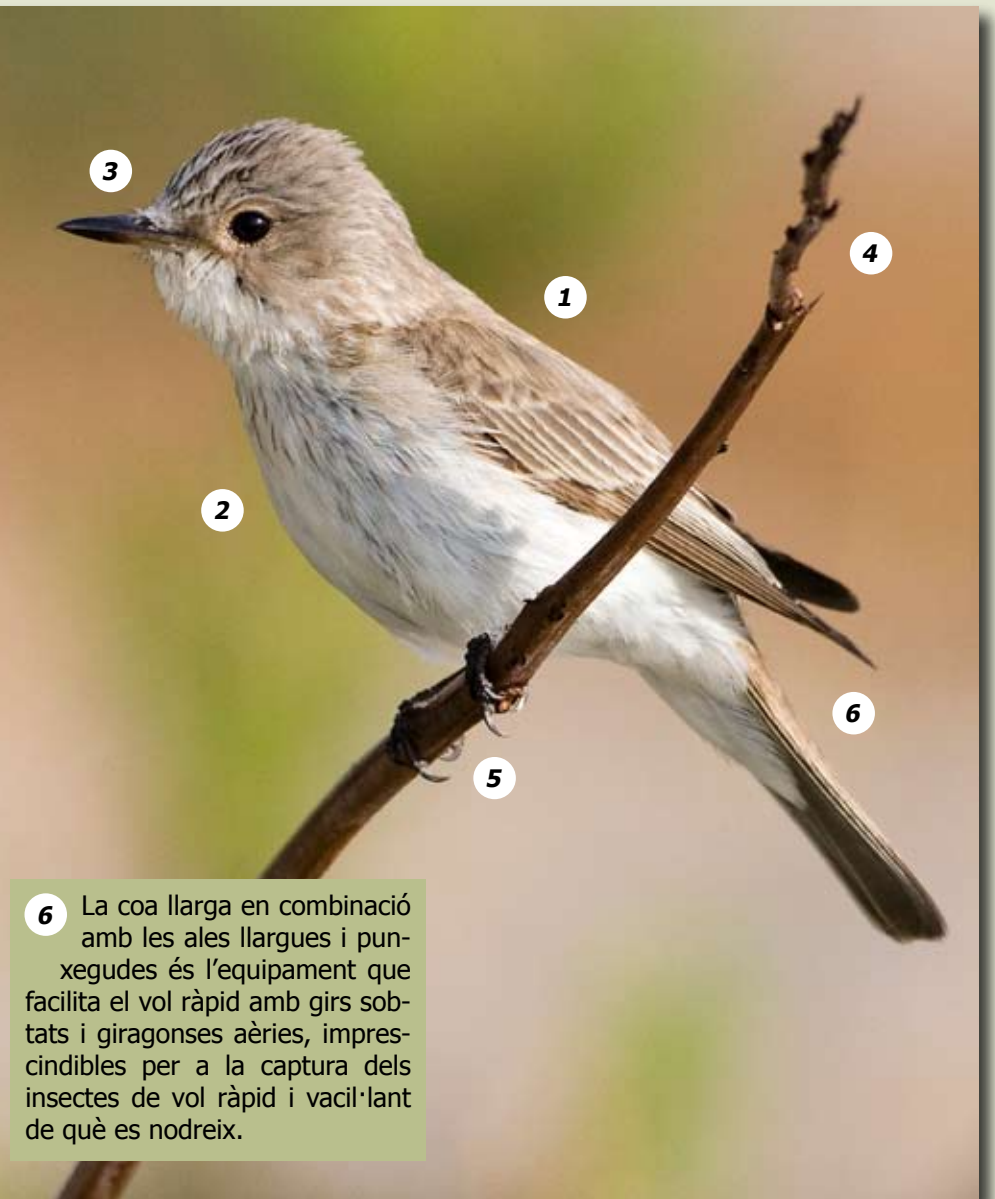
1 L'esquena estriada o retxada és el que li dona el nom específic en llatí i l'adjectiu en diversos idiomes.

2 El pit clar amb molt poques retxes o taques l'identifica com a pertanyent a la subespècie balearica, pròpia i exclusiva de les Balears.

3 El bec prim i la boca ampla ja és prou indicació del seu estil de caça al vol, duita a l'extrem per dos ordres com els apodiformes, falzies i els caprimulgiformes, els enganapastors.

4 Sempre perxa sobre posadors descoberts i lliures de noses per poder albirar llurs preses i glapir-les d'un vol curt i sobtat.

5 Les potes, curtes i febles, no li permeten peonar o caminar, però si posar-se, i són totalment operatives al contrari d'altres aus com les falzies o les nonetes, que ni tant sols els permeten mantenir-se dretes.

6 La coa llarga en combinació amb les ales llargues i punxegudes és l'equipament que facilita el vol ràpid amb girs sobtats i giragonses aèries, imprescindibles per a la captura dels insectes de vol ràpid i vacil·lant de què es nodreix.

El menjamosques, *Muscicapa striata*

Ja ficats en ple estiu ens fixarem en un aucelló que quasi n'és una icona, d'aquesta estació: el menjamosques. De fet, el nom llatí ja ens posa sobre la pista de la seva alimentació. El nom és format per dos mots llatins, *musci*, derivat de *musca*, la humil i entranyable mosca i *capa*, del verb *capio*, que vol dir agafar, agarrar o glapir. El nom específic és obvi: estriat. Com a curiositat, hem de comentar que aquest gènere dona nom a tota una família de passeriformes, els muscicàpids, que ha anat engreixant-se o aprimant-se seguint els vaivens de la taxonomia i, així, en un principi contenia

els tords, busquerets i menjamosques; després perdé els tords que s'ajuntaren en una nova (o vella, segons se miri) família dels túrdids i, més tard, li caigueren els busquerets i boscarles per fer els sílvids.

Els noms populars recullen, com el científic, el tret nutrici afegint-hi l'adjectiu gris. En català s'anomena menjamosques o papamosques igual que en portuguès i castellà; en francès *gobemouche gris* (de gober, engolir); *grauschnäpper* (engolidor gris) en alemany; en anglès *spotted flycatcher* (en aquest cas favat

o tacat) i en italià *pigliamosche* (aquí s'estalvien el gris). En basc l'anomenen *euli-txori grisa*, de *euli*, mosca, i *txori*, aucell. En els idiomes escandinaus també tenen la mateixa arrel i en suec és *grå flugsnappare*, en danès *grå fluesnapper* i en islandès *grágripur*. Les llengües eslaves també remarquen l'habilitat muscívora com el polonès *mucholówka szara*; l'eslovac *muchárik šedý* (šedá, gris); o l'hongarès *pjegavi muharica* (*pjegavi* vol dir tacat) i, ja per acabar, en finès és *harmaasieppo*, que un aucellet finlandès m'ha dit que ve de *harmaa*, gris i *sieppo*, mosquer. •